Beschrijving van Johan Jongkindstraat 7-181
Datum beschrijving: 12 mei 2020
Auteur: Agnes Hemmes
Bezoekdatum: 12 maart 2020

Architect: Architectenbureau Berghoef & Klarenbeek
Ontwerpjaar: 1957-1959
Bouwjaar: 1959-1961

Opmerking
Deze beschrijving is opgesteld door Monumenten en Archeologie op verzoek van Stadsdeel Nieuw-West (d.d. 13 december 2018). Dit naar aanleiding van een aanvraag door Erfgoedvereniging Heemschut van 19 februari 2017 tot aanwijzing van het complex als gemeentelijk monument.
In 2018 is een inventarisatie en selectie van Naoorlogse Monumentale Wandkunst uitgevoerd. De bevindingen daarvan met betrekking tot het kunstwerk van H. op de Laak zijn ook in deze beschrijving opgenomen (bijlage 1). In het kader van het opstellen van deze beschrijving is een appartement bezocht. (Johan Jongkindstraat 85-2).
Het complex heeft een orde 2-status.

Stedenbouwkundige context
Stedenbouwkundige situering
Het woningcomplex is gesitueerd op een rechthoekig bouwveld in de wijk Overtoomse Veld, direct ten noorden van de gedeeltelijk verhoogde Cornelis Lelylaan die de wijk in oost-westelijke richting doorkruist. Het bouwblok wordt aan vrijwel alle zijden begrensd door infrastructuur: naast de Cornelis Lelylaan grenst het blok aan de noordzijde aan de Johan Jongkindstraat terwijl aan de westzijde de noord-zuidgeoriënteerde ringspoorbaan en het NS station Lelylaan zijn gelegen. Het fietspad aan de zuidzijde van het complex vormt eveneens een belangrijke doorgaande route.
Het complex bestaat uit zes noord-zuidgeoriënteerde blokken in strokenbouw, haaks op de Cornelis Lelylaan. Aan de zijde van de Johan Jongkindstraat wordt de reeks afgesloten door vijf lagere blokjes van telkens twee bouwlagen met plat dak. Het complex kan niet los gezien worden van het ten westen van de ringspoorbaan gelegen Sloterhof (rijksmonument), dat iets eerder, tussen 1958 en 1960, werd gebouwd naar ontwerp van J.F. Berghoef, een vergelijkbare opzet in strokenbouw kent en eveneens gebouwd is in het Nemavo-Airey systeem (N.A.-systeem).

Stedenbouwkundig plan
De Cornelis Lelylaan diende volgens het Amsterdams Uitbreidingsplan (AUP) uit 1934 een uitvalsweg voor auto's en trams 'met allure' te zijn. Zowel de ten westen van de ringspoorbaan gelegen Sloterhof als de woningen aan de Jongkindstraat werden uitgevoerd als middelhoogbouw in een strokenopzet, die de autoweg een grootstedelijk karakter moesten geven. Door de omvang van beide complexen en de forse maat van de bouwblokken functioneerde het niet alleen op de schaal van de wijk, maar ook op het schaalniveau van de stad als herkenbaar element langs een 'hoogstedelijke' route.
De Sloterhof en het woningbouwproject aan de Jongkindstraat zijn een onderdeel van één stedenbouwkundig concept dat de hele noordzijde van de Lelylaan – van de Sloterplas tot aan het Rembrandtpark – besloeg. De realisatie ervan werd gefaseerd uitgevoerd, waarbij het oostelijke gedeelte in de wijk Slotervaart, de Sloterhof, als eerste werd gebouwd. De woningen aan de

Jongkindstraat werden aansluitend neergezet, waarbij de ritmiek van de strokenbouw van de Sloterhof voorbij de ringspoorbaan werd doorgezet. Er zijn echter ook verschillen aan te wijzen. Zoals te zien is in het voorontwerp voor het stedenbouwkundig uitbreidingsplan 'Overtoomse Veld' uit februari 1955 zou de opzet van de bebouwing aan de Jongkindstraat aanvankelijk hetzelfde gevarieerde stempel krijgen als de Sloterhof. Direct langs de ringspoorbaan moest verlengde hoogbouw (zeven woonlagen en een langer bouwvolume) 'ter accentuering van de infrastructuur', gevolgd door kortere blokken met vier woonlagen – precies zoals bij de Sloterhof te zien is. Als gevolg van het raadsbesluit uit 1955 om binnen de ring niet hoger dan vier woonlagen te bouwen, werd uiteindelijk afgezien van de hoogbouw. In plaats daarvan werden zes identieke bouwblokken met vier woonlagen gerealiseerd. De geplande garageboxen werden vervangen door tweelaags blokjes op de noordkop van elk stempel. De garageboxen werden gecombineerd met algemene voorzieningen en woningen voor alleenstaanden.

Groenvoorziening
Passend bij het tuinstedelijke karakter van het Overtoomse Veld zijn de bouwblokken aan de Johan Jongkindstraat royaal ingebed in het groen. Het groen manifesteert zich op verschillende schaalniveaus (hiërarchische groenstructuur). De ruimte tussen de bouwblokken heeft een asymmetrische opzet: langs de oostgevel van de bouwblokken, die met de hoofdentrees tot de woningen beschouwd mag worden als de voorgevel, is telkens een smalle straat voor auto's en een kleine parkeerhaven. De rest van de tussenruimte is ingericht als gemeenschappelijke binnentuin, voorzien van borders met lage planten en struiken, gazons, kinderspeelplaatsen. De grote variatie aan bomen (die gelet hun omvang zondermeer uit de bouwtijd van het complex zullen dateren) dragen bij aan het groene karakter van het complex. Aan de zuidzijde, waar de bouwblokken een open opzet hebben, is het groen van de gemeenschappelijke tuinen doorgetrokken in de openbare ruimte. Het fietspad aan de zuidzijde is aan weerszijden voorzien van hoge bomen, die op hun beurt deel uitmaken van de brede parkstrook die een groene buffer vormt tussen de woningen en Lelylaan.

Gebouwtype en bouwgeschiedenis in hoofdlijnen
Complex van portieketagewoningen in strokenbouw, bestaande uit zes noord-zuid georiënteerde bouwblokken op een rechthoekige plattegrond van elk vijf bouwlagen (begane grond of plint waarboven vier verdiepingen onder een plat dak). Tussen de bouwblokken, op de kop aan de noordzijde, zijn vijf lagere blokjes van telkens twee bouwlagen (begane grond en verdieping) onder plat dak.

Het woningcomplex staat op naam van het architectenbureau Berghoef & Klarenbeek, maar binnen het bureau was Hein Klarenbeek (1915-1997) zeer waarschijnlijk de verantwoordelijke projectarchitect. In 1959, dus tijdens de ontwerpfase, zouden Berghoef en Klarenbeek dissociëren. Klarenbeek bleef betrokken bij dit project (alle tekeningen zijn door hem gesigneerd en uit archiefstukken blijkt dat hij telkens de persoon is die bij besprekingen aanwezig is). Andere betrokken partijen waren het bouw- en adviesbureau van ir. K. Bakker en ir. H.A. Dicke en constructiebureau A. van Eck. De protestantse Woningstichting Patrimonium gaf opdracht tot de bouw.

Bij oplevering in 1961 bestond het complex in totaal uit 225 woningen: 168 gezinswoningen (zeven woningen per bouwlaag, 28 per bouwblok) en 57 kleinere woningen voor alleenstaanden (telkens twee per bouwlaag, dus acht per blok, plus negen in de laagbouw boven de autoboxen). De bergingen zijn weggewerkt in de plint. Elk blok telt vier trappenhuizen die per verdieping telkens twee woningen ontsluiten. De entrees tot de vier trappenhuizen zijn weggewerkt 'onder' de gebouwen in een terugliggend portiek.
In de laagbouw tussen de bouwblokken waren oorspronkelijk naast negentien autoboxen en negen alleenstaandenwoningen, vier winkels, één verenigingsruimte, een bibliotheek met leeszaal ondergebracht. Op de kop van het derde bouwblok vanuit het westen gezien staat een transformatorhuis dat het hele complex van elektriciteit moet voorzien. Vergeleken met de Sloterhof, dat zestien bouwblokken telde, variërend in hoogte (vier tot zeven woonlagen) is het complex aan de Johan Jongkindstraat kleinschaliger en kent het minder differentiatie in zowel woningtypes als voorzieningen. De architectuur van de bouwblokken aan de Jongkindstraat toont veel verwantschap met de vijflaags blokken van de Sloterhof. Het feit dat met hetzelfde bouwsysteem gebouwd werd waaraan voor een

architect verhoudingsgewijs weinig viel te 'ontwerpen' zal daar zondermeer ook een rol in hebben gespeeld. Door het ontbreken van de driehoekige topgevels en de markante uitkragende schoorsteenkanalen op de kopse gevels hebben de blokken aan de Jongkindstraat een veel strakker uiterlijk dan de Airey-blokken van de Sloterhof (maar ook van andere Airey-blokken in Amsterdam).

Sinds de bouw is er weinig aan de woningen veranderd. In het interieur werd in de loop der tijd het sanitair en de keukeninrichting gemoderniseerd. Bij sommige woningen is de voor- en achterkamer in de loop der tijd samengevoegd tot één grote woonkamer door de glazen pui ertussen te verwijderen.
In 1980 zijn van de lage tussenblokjes de houten kozijnen vervangen door kunststof exemplaren. De vensters ter plaatse van de garages werden gelijktijdig vervangen door glazen bouwstenen. Ook de gevelopeningen in de westgevel van de strokenbouw zijn toen dichtgezet met glazen bouwstenen. In 1993 zijn de vensters van de overige blokken vervangen door kunststof ramen. De indeling van de ramen is daarbij enigszins gewijzigd. Ondanks voornoemde wijzigingen bleef de structuur en het architectonisch gevelbeeld van de Airey-bloken redelijk goed behouden.

Architectonische verschijningsvorm

Exterieur

De plint van de bouwblokken is in baksteen uitgevoerd, aan de bovenzijde afgesloten door een betonnen band. Kleine prefab betonraampjes met kleine roedenverdeling zorgen voor daglicht in de bergingen. De plint opent zich ter hoogte van de portieken van de trappenhuizen. Deze zijn teruggelegd en bevinden zich als het ware 'onder het gebouw' aan een binnenruimte, waaraan ook de bergingen met hun (nog oorspronkelijke) deuren grenzen. In de plint zijn de entrees gemarkeerd door een afgeschuinde kolom. Het gevelbeeld daarboven wordt bepaald door de karakteristieke liggende, betonnen gevelplaten en strenge, regelmatige gevelindeling met verspringende raampartijen die telkens een veelvoud zijn van de gevelplaten. De lichte kleurstelling van het grindbeton vormt een contrast met de in donkere bakstenen uitgevoerde plint. De boven elkaar geplaatste balkons aan de oostzijde worden omkaderd door een betonnen lijst. De balkonvloeren springen iets uit, waardoor ook de balkonhekjes iets naar voren komen. Mede door de donker(blauwe) kleurstelling en de zorgvuldige detaillering van de hekjes geven ze de gevel plasticiteit en ritme. De westgevel is veel vlakker uitgevoerd; balkons ontbreken hier. Het gevelbeeld wordt vooral bepaald door de grindbetonnenplaten en het repeterende patroon van (mede door de terugliggende raamkozijnen) strak uitgesneden gevelopeningen. Hoewel oorspronkelijk uitgevoerd met ranke stalen raamprofielen, is de detaillering van de nieuwe kunststof kozijnen dusdanig dat het gevelbeeld als totaal niet wezenlijk is aangetast. De kopgevels op het zuiden zijn voorzien van kleine balkonnetjes. De noordelijke kopgevels zijn geheel blind. Aan de bovenzijde worden de gevels afgesloten door een golvend geprofileerde en grijs geschilderde betonlijst, gevolgd door een subtiel dakoverstek. Opgemerkt moet worden dat ook de kleurstelling van de verschillende geschilderde onderdelen zoals de betonnen lijsten en balkons een wezenlijke rol speelt in het gevelbeeld.

De tweelaags blokken op de kop zijn uitgevoerd in een donkere baksteen. De gevel aan de Jongkindstraat is relatief gesloten, behalve ter plaatse van de winkel- of bedrijfsruimte op de hoek: hier domineren hoge winkelpuien het beeld. Een van de gevels is voorzien van een wandkunstwerk (Zie Monumentale Wandkunst).
De appartementen op de verdieping zijn te bereiken via een tegen de buitengevel geplaatste betonnen trap. De appartementen op de verdieping hebben aan de achterzijde een klein balkon. Op de begane grond bevinden zich de garagedeuren.

Interieur

De opzet van iedere bouwlaag is telkens dezelfde met zeven vierkamerwoningen (type A), waarvan de plattegrond telkens gespiegeld wordt, en twee tweekamerwoningen (type B) op de zuidkop. Van een wisselbeuk is geen sprake. De vierkamerwoningen zijn ruim opgezet (circa 85 m2) en hebben een tweebeukige hoofdopzet. De centraal in de plattegrond gesitueerde hal ontsluit alle vertrekken. De woning telt vier kamers: drie slaapkamers (twee aan de oostzijde naast respectievelijk de keuken danwel de slaapkamer, en een aan de westzijde) en een woonkamer. De woonkamer en aangrenzende slaapkamer zijn van elkaar gescheiden door een glazen pui; diezelfde slaapkamer is voorzien van een

balkon. De keuken en de badkamer zijn naast elkaar geplaatst, elk in een beuk, aan de voorzijde. De rug-aan-rug geplaatste alleenstaandenwoningen bestaan telkens uit twee kamers, een badkamer en een keuken. In het bezochte appartement (Johan Jongkindstraat 82-2) bevonden zich diverse oorspronkelijke interieuronderdelen, zoals de kamer- en kastdeuren van Bruynzeel en de terrazzovloer van de badkamer.

Monumentale wandkunst
De noordgevel van het tweede laagbouwblokje vanuit het westen gezien (ter hoogte van de Jan Tooropstraat) is voorzien van een groot wandkunstwerk, ontworpen door de kunstenaar H.M.M. (Harry) op de Laak (1925-2012). Het mozaïek is opgebouwd uit talloze kleine stukjes gekleurde baksteen en toont op abstract-figuratieve wijze het moment dat Adam en Eva uit het paradijs worden verdreven. Eva heeft de verboden appel nog in haar hand, terwijl de engel – met zijn wijd uitgespreide vleugels de centrale figuur in de voorstelling – hen met een armgebaar wegstuurt. Van der Laak ontwierp het kunstwerk voor de rooms-katholieke bibliotheek die in dit gebouwtje gehuisvest was.

Cultuurhistorische context
Het Nemavo-Airey-systeem
Na de oorlog was er een grote woningnood en werd er naarstig gezocht naar bouwmethoden en systemen om een snelle bouwproductie op gang te brengen. Met behulp van deze nieuwe systemen en materialen als beton en staal werden gestandaardiseerde woningen gerealiseerd. Dankzij efficiënte bouwmethoden werd de bouwsnelheid opgevoerd en dankzij industriële productie van bouwdelen konden grote aantallen worden gerealiseerd. Eén van de eerste bouwsystemen die in Nederland toepassing vond, was het Airey-systeem; ontwikkeld in Engeland door en vernoemd naar Sir Edwin Airey. Het Airey-systeem bestaat uit geprefabriceerde betonnen gevelplaten en een consequent doorgevoerd maatsysteem voor alle overige gebouwonderdelen. Het bouwsysteem markeert de eerste stap op weg naar schaalvergroting en assemblage – maar nog wel op bescheiden schaal. In Nederland kwam een variant op de markt, op initiatief van de directeur van Nederlandse Maatschappij voor Volkshuisvesting (NEMAVO) H. Van Saane, de architecten J.F. Berghoef en H.T. Zwiers en de fabrieken N.V. De Vries Robbé en N.V. Betondak: het Nemavo-Airey-systeem (N.A.-systeem).
Het bouwsysteem dat in eerste instantie alleen geschikt was voor ééngezinswoningen werd verder ontwikkeld en later ook toegepast voor (middel)hoogbouw.
In Amsterdam zijn in de naoorlogse periode verschillende woningbouwprojecten in het N.A.-systeem gebouwd, zoals het 'Tuttifrutti-dorp' in Tuindorp Oostzaan in 1952, de blokken aan de Populierenweg (stadsdeel Oost-Watergraafsmeer, 1950-1951), de Amstelhof in 1952 (stadsdeel ZuiderAmstel), Slotermeer (Burgemeester de Vlugtlaan) in 1952-1953. Binnen deze context behoren de woningen aan de Johan Jongkindstraat, samen met die in Osdorp uit 1962 (deze zijn echter grotendeels gesloot danwel ingrijpend gerenoveerd), tot de 'laatste generatie' Airey-blokken. Veel van deze woningbouwprojecten zijn in de afgelopen decennia gerenoveerd of verbouwd, waarbij vooral de voor het N.A.-bouwsysteem zo kenmerkende gevelbekleding door buitengevelisolatie aan het zicht is onttrokken.

Groen
De groeninrichting maakte onderdeel uit van de uitwerkingsplannen van het AUP; de uitwerking van deze plannen was echter niet in een hand. De Afdelingen Stadsontwikkelingen en Beplantingen van de Dienst Publieke Werken waren verantwoordelijk voor de beplanting van de openbare ruimte, terwijl de inrichting van de gemeenschappelijke tuinen een taak van de woningbouwcorporaties was. Naast de stedenbouwkundige supervisor, architect H.T. Zwiers, werd daarom een groensupervisor aangesteld die moest toezien op een goede afstemming tussen de verschillende partijen. In het geval van Slotervaart, Overtoomse Veld en Westlandgracht was dat de tuinarchitect Mien Ruys. Mien Ruys was goed bekend in de westelijke tuinsteden en met de opdrachtgever van de bouwblokken aan de Jongkindstraat, de protestantse Woningstichting Patrimonium: tot haar aanstelling als supervisor in 1959 was zij betrokken bij diverse woningbouwprojecten van het Patrimonium in Geuzenveld en Slotermeer. Haar directe betrokkenheid bij het ontwerp en de inrichting van de gemeenschappelijke binnentuinen aan de Jongkindstraat lijkt in dit geval beperkt tot een aansturende rol.

Conclusie / concept registeromschrijving
Het woningcomplex aan de Johan Jongkindstraat 7-181 vertegenwoordigt *stedenbouwkundige waarde* vanwege het oorspronkelijke en gaaf bewaard gebleven stedenbouwkundige concept. Een belangrijk aspect van die stedenbouwkundige waarde ligt besloten in de in de ensemblewerking met de Sloterhof . De volledige oorspronkelijke stedenbouwkundige opzet aan de noordzijde van de Cornelis Lelylaan, van de Sloterplas tot aan het Rembrandtpark, bestaande uit noord-zuid georiënteerde strokenbouw haaks op de oost-west lopende Lelylaan, is nog in tact. Het ensemble van Sloterhof en het woningcomplex aan de Johan Jongkindstraat geldt als een voor Amsterdam belangrijk en representatief voorbeeld van de denkbeelden over grootstedelijke woningbouw van toen.
De groene inrichting van de gemeenschappelijke binnentuinen met volgroeide bomen vormt een wezenlijk onderdeel van het complex en is kenmerkend voor het tuinstedelijk karakter van de wijk.

Gebouwd in het Nemavo-Airey-systeem naar ontwerp van Hein Klarenbeek is het complex aan de Johan Jongkindstraat van *architectuurhistorische waarde* als representatief voorbeeld van dit naoorlogse bouwsysteem. Binnen het grid van de betonplaten is een strakke, evenwichtige gevelcompositie tot stand gekomen, waarin de verspringende raampartijen en de omkaderde balkonpartijen een belangrijke rol spelen. Ondanks de vernieuwing van de oorspronkelijke ramen is het oorspronkelijke architectonisch gevelbeeld van de Airey-bloken nog goed herkenbaar. De wijzigingen aan de woningplattegronden zijn gering. Binnen de 'collectie' Nemavo-Airey-blokken in Amsterdam behoort het complex aan de Jongkindstraat samen met de blokken aan de Burgemeester De Vlugtlaan en de Amstelhof tot de gavere voorbeelden.

Een bijzonder onderdeel van het complex is het baksteenmozaïek van H. op de Laak. Het wandkunstwerk is van *kunst- en cultuurhistorische waarde* als geabstraheerd figuratief kunstwerk specifiek vervaardigd voor deze locatie. Het kunstwerk vormt een beeldbepalend onderdeel van de gevelwand aan de Johan Jongkindstraat en de Jan Tooropstraat. Daarnaast neemt het kunstwerk een belangrijke plaats in binnen het oeuvre van de kunstenaar.

Bronnen en literatuur
Archief Bouw- en Woningtoezicht, Gemeente Amsterdam
Beeldbank, Stadsarchief Amsterdam

L. den Dulk, *Zoeken naar de heldere lijn. Mien Ruys. Tuinarchitect 1904-1999. De complete biografie,* Rotterdam 2017
Y. Feddes, *De groene kracht. De transformatie van de Westelijke Tuinsteden Amsterdam,* Amsterdam 2011
Z. Messchaert (e.a.), *Pracht in Prefab. Het Nemavo-Aireysysteem in Amsterdam,* Uitgegeven door de Amsterdamse Raad voor de Monumentenzorg, Amsterdam
M. Steenhuis (red.), P. Meurs, V. van Rossem, J. Schilt, L. Voerman, M. Walda, *De nieuwe grachtengordel. De realisatie van het Algemeen Uitbreidingsplan van Amsterdam,* Bussum 2017
Bouwen en wonen. Aspecten 40 jaar volkshuisvesting. Uitgave Bouwbedrijf H. van Saane, Amsterdam 1968

Bijlage 1

Beschrijving en waardering van het baksteenmozaïek 'De verdrijving van Adam en Eva uit het Paradijs', vervaardigd door H. op de Laak

1. Kunsthistorische waarde
Het mozaïek heeft een kunsthistorische waarde als een kunstwerk in de abstract-figuratieve stijl uit de wederopbouwperiode. Het heeft ook waarde als een groot kunstwerk van de bekende monumentaal kunstenaar, hoogleraar Harry op de Laak. En daarbij heeft het ook waarde als één van de weinige baksteenmozaïeken in Amsterdam uit deze tijd.
Op de Laak was een prominent lid van de De Realisten en van de Vereniging van beoefenaars van Monumentale Kunsten (VbMK). Zijn invloed op jonge monumentale kunstenaars was groot, omdat hij van 1974 tot 1986 hoogleraar Monumentale Kunsten aan de Rijksacademie was. Hij beoefende veel verschillende technieken, zoals glas-in-lood, glasappliqué, mozaïek, etc. Op de Laak is niet alleen invloedrijk geweest als hoogleraar, maar ook in zijn werk. In 1956 realiseerde hij als één van de eersten grote betonreliëfs in de -voormalige- Technische School Patrimonium aan Vrolikstraat 8, nu het Cygnus Gymnasium. Het meeste werk is figuratief of geabstraheerd figuratief, zoals dit baksteenmozaïek.

2. Cultuurhistorische waarde
Het baksteen- en natuursteenmozaïek behoort met dat op de Nobelweg van Berend Hendriks tot één van de grootste baksteenmozaïeken van Amsterdam en heeft zeldzaamheidswaarde.
In de stad zijn meer kunstwerken van Op de Laak te vinden, zoals in Jongkindstraat 112, Burgemeester De Vlugtlaan 125, Banstraat 29, de Nieuwe Kerkstraat, in het Prinsengrachtziekenhuis en de voormalige Technische school op Vrolikstraat 8.
Dat laatste is afgebeeld in het boek van de RCE over monumentale kunst: Kunst van de wederopbouw in Nederland 1940-1965. Experiment in Opdracht en siert de cover van Monumenten van Herrezen Nederland.

3. Architectuurhistorische waarde
Het baksteenmozaïek heeft een beeldbepalende werking op de voorgevel van de voormalige Christelijke Bibliotheek en op de kruising van de Johan Jongkindstraat met de Jan Tooropstraat. Het vormt een fraaie afwisseling en fungeert als een herkenningspunt in deze brede straat met identieke woonblokken uit de jaren zestig.
Het gebouw, uit een serie dezelfde gebouwen, is in 1959-1960 gebouwd door Hein Klarenbeek van het architectenbureau Berghoef en Klarenbeek, in opdracht van de Christelijke woonstichting Patrimonium.

Beeldmateriaal

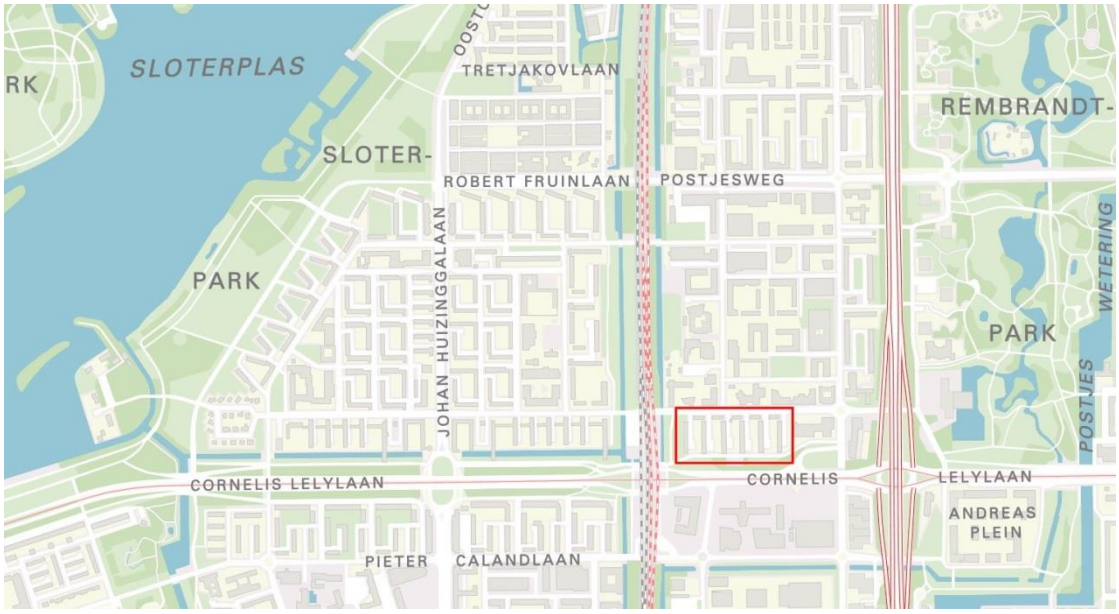

Locatie Johan Jongkindstraat 11-181 (City Data Amsterdam)

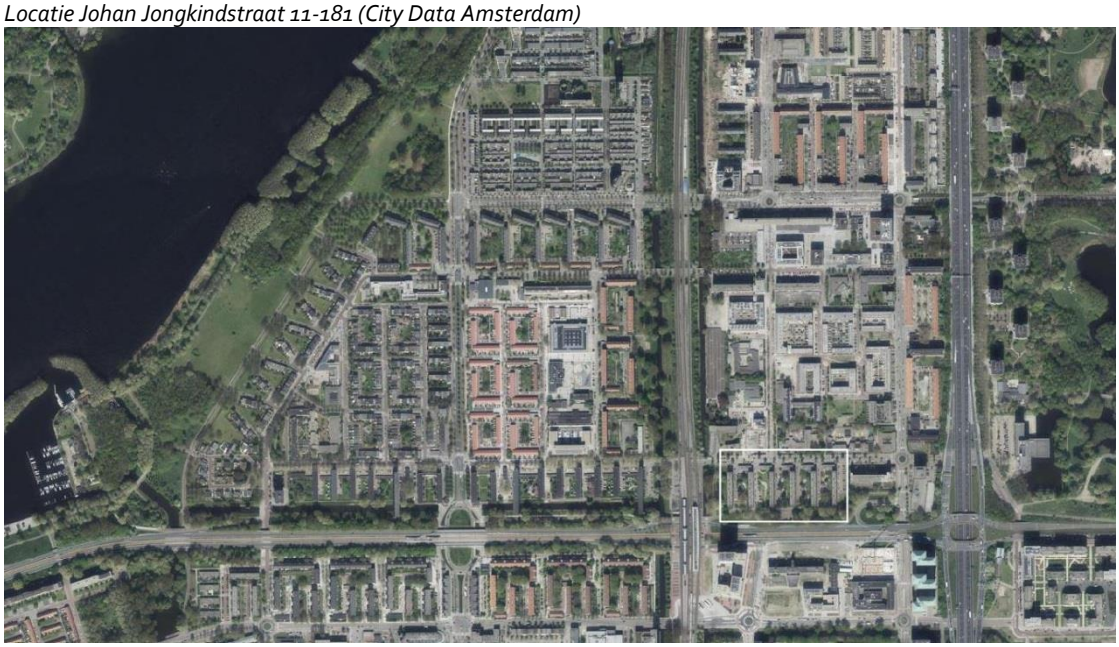

Luchtfoto Johan Jongkindstraat 11-181 (City Data Amsterdam)

Luchtfoto Johan Jongkindstraat 11-181 (City Data Amsterdam)

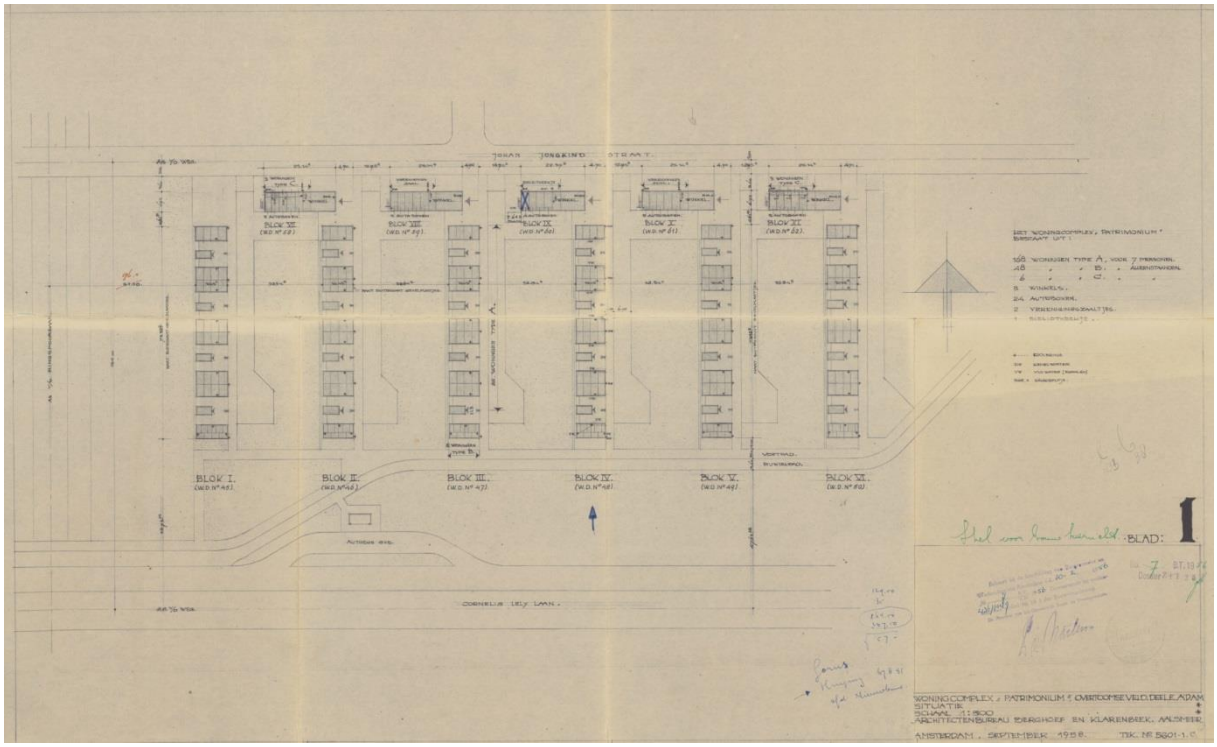

'Woningcomplex "Patrimonium" Overtoomse Veld deel E, A'dam. Situatie'. Architectenbureau Berghoef en Klarenbeek Aalsmeer. September 1958. (Stadsdeel Nieuw-West, Archief Bouw- en Woningtoezicht).

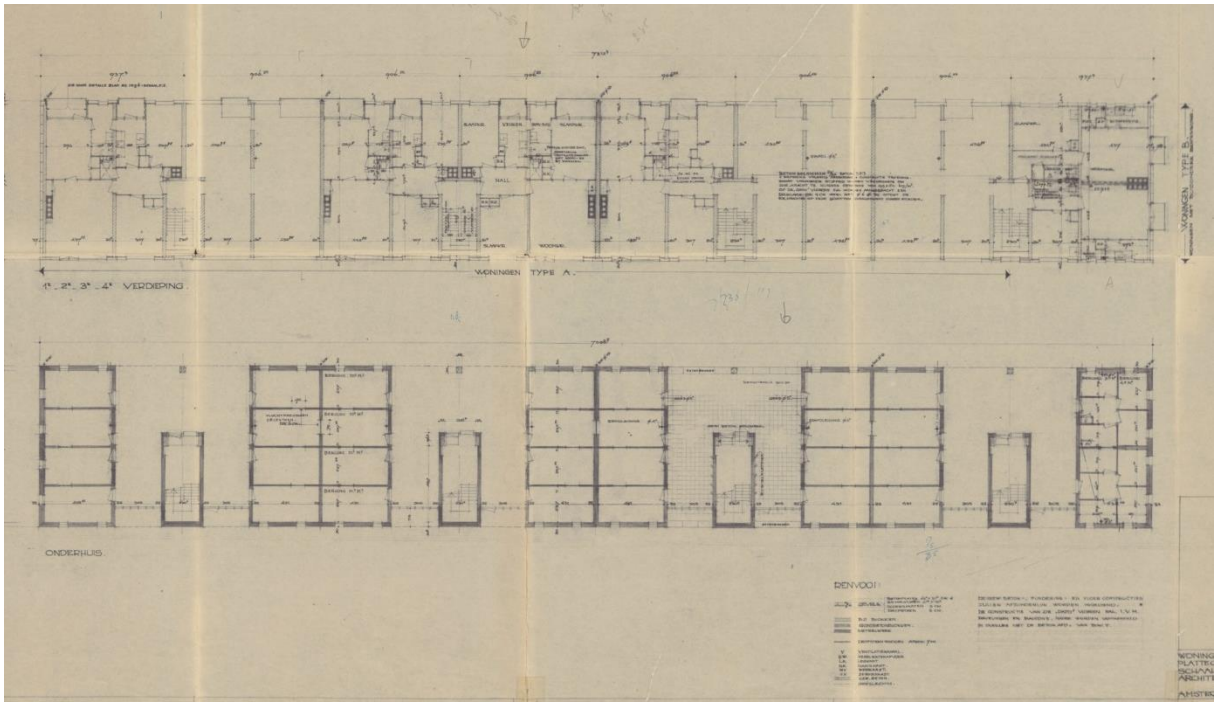

'Woningcomplex "Patrimonium" Overtoomse Veld deel E, A'dam. Plattegronden onderhuis en verdiepingen. Woningen type A en B'. Architectenbureau Berghoef en Klarenbeek Aalsmeer. September 1958. (Stadsdeel Nieuw-West, Archief Bouw- en Woningtoezicht).

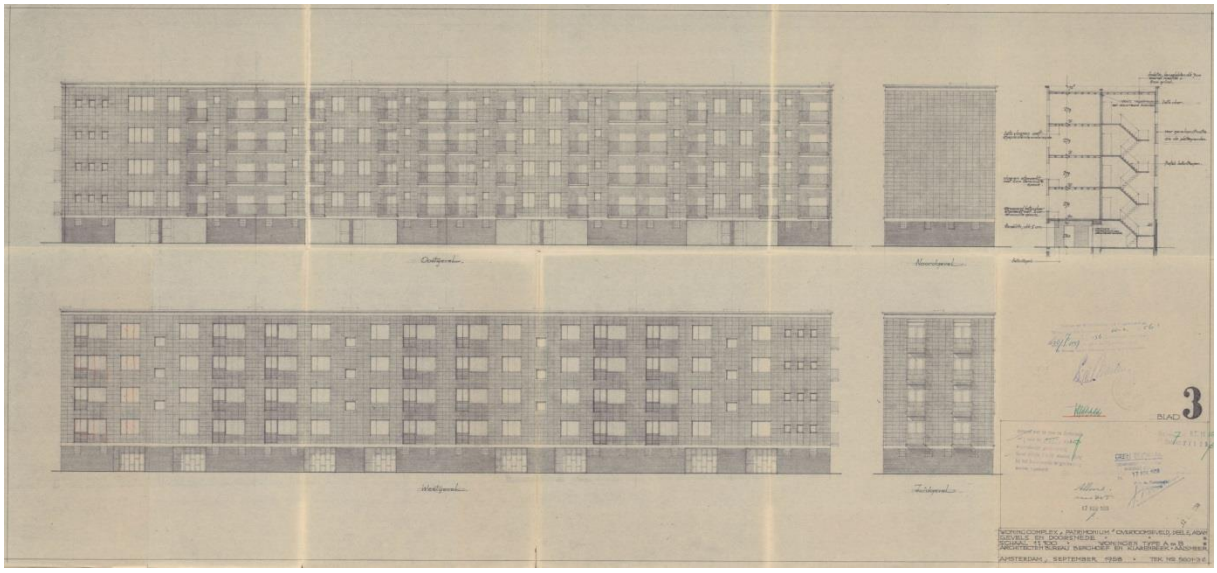

'Woningcomplex "Patrimonium" Overtoomse Veld deel E, A'dam. Gevels en doorsnede. Woningen type A en B', Architectenbureau Berghoef en Klarenbeek Aalsmeer. September 1958. (Stadsdeel Nieuw-West, Archief Bouw- en Woningtoezicht).

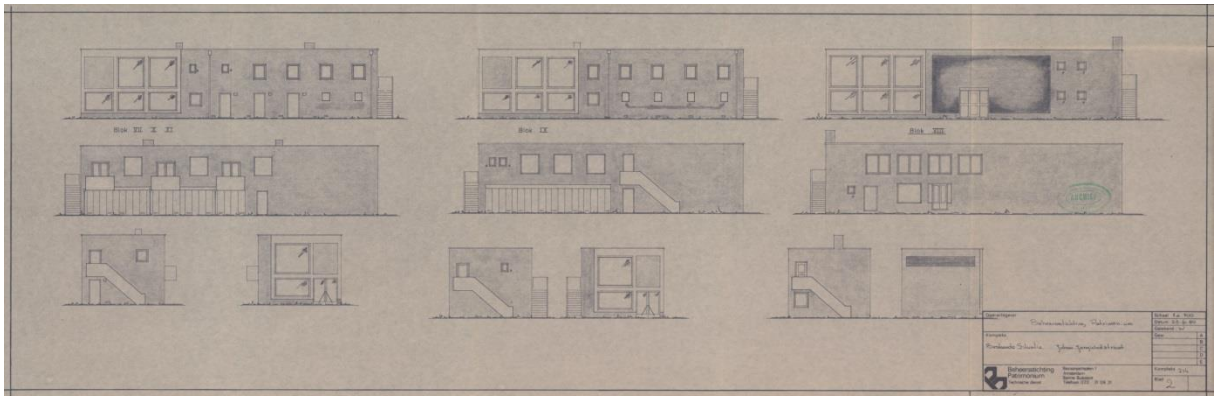

Gevelaanzichten van de tweelaags blokjes langs de Johan Jongkindstraat. Voorstel wijziging oorspronkelijke ramen door aluminium kozijnen. 1980. (Stadsdeel Nieuw-West, Archief Bouw- en Woningtoezicht).

De tweelaags blokken grenzend aan de Johan Jongkindstraat. (Monumenten en Archeologie 2020)

De bouwblokken aan de Johan Jongkindstraat in aanbouw, mei 1960, gefotografeerd in zuidoostelijke richting. (Beeldbank Stadsarchief Amsterdam)

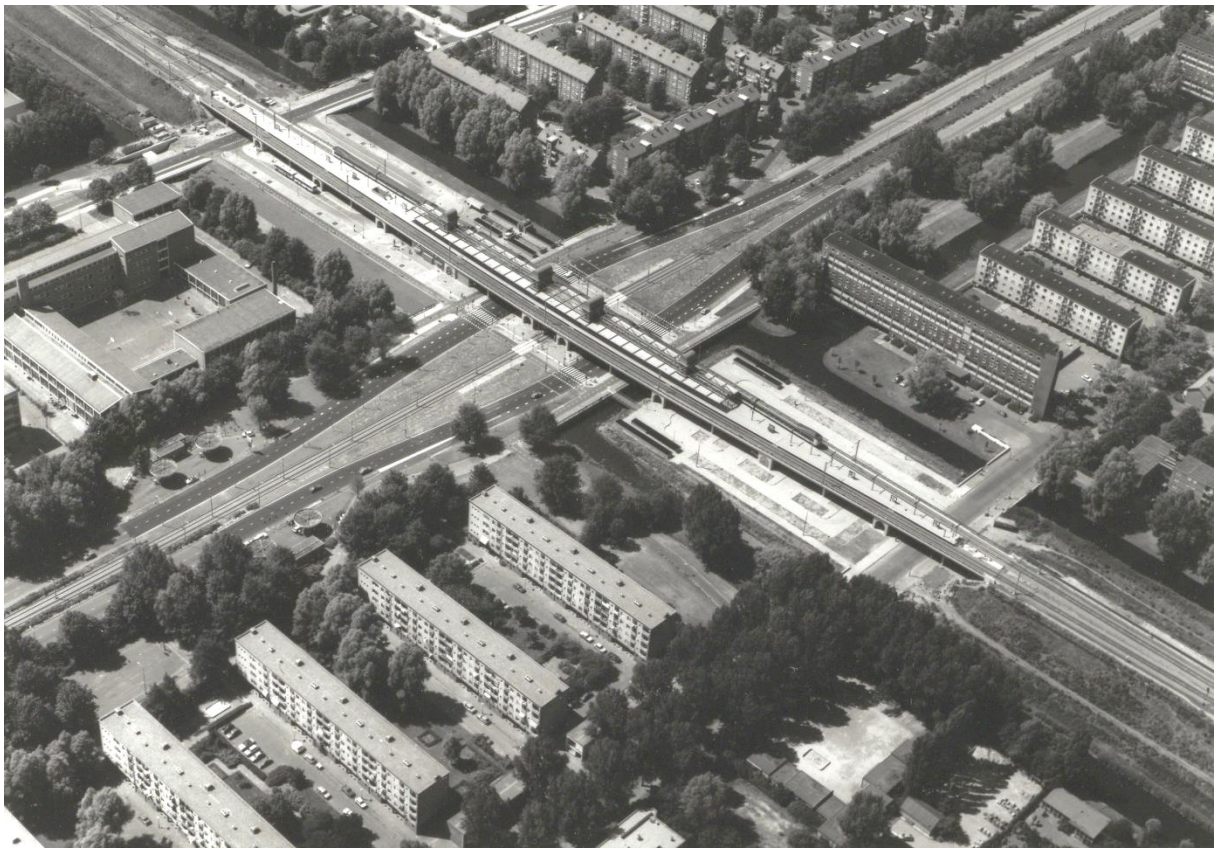

De Cornelis Lelylaan, met station Amsterdam Lelylaan, 30 juni 1968. De ritmiek van de bouwblokken van de Sloterhof, ten westen van de ringspoorbaan, werd doorgezet in het stedenbouwkundig ontwerp voor Overtoomse Veld. De blokken van de Johan Jongkindstraat bevinden zich links(onder) van de spoorlijn). (Beeldbank Stadsarchief Amsterdam)

De oostgevel van Johan Jongkindstraat 43-59. De toegang tot de trappenhuizen bevonden zich 'onder het gebouw'. In de plint zijn de entrees gemarkeerd door een afgeschuinde kolom. (Monumenten en Archeologie, 2020)

Johan Jongkindstraat 165-181, gezien in noordoostelijke richting met rechts het fietspad langs de Cornelis Lelylaan. (Monumenten en Archeologie, 2020)

De westgevel van Johan Jongkindstraat 43-59. (Monumenten en Archeologie, 2020)

De balkonnetjes aan de zuidgevel. (Monumenten en Archeologie, 2020)

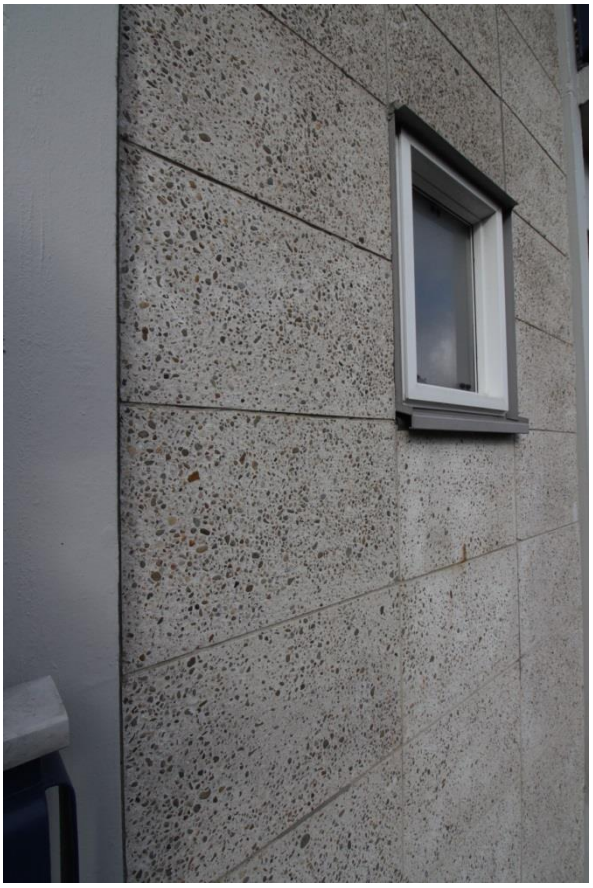

Detail van de grindbetonnenplaten van het Nemavo-Airey bouwsysteem. Alle gevelopeningen zijn een veelvoud van deze platen. (Monumenten en Archeologie, 2020)

De entree tot een van de trappenhuizen. (Monumenten en Archeologie, 2020)

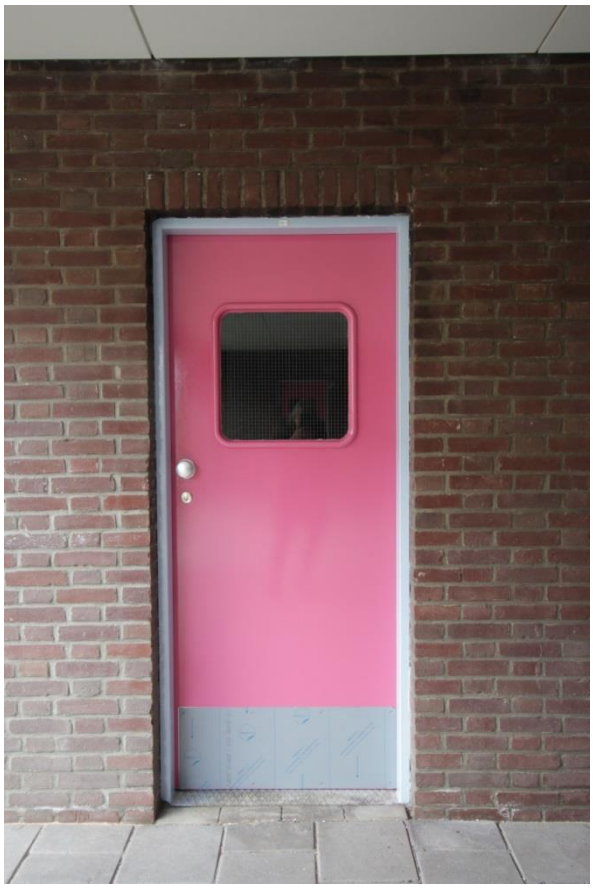

Deur berging. (MenA, 2020)

Betonnen venster berging in plint. (MenA, 2020)

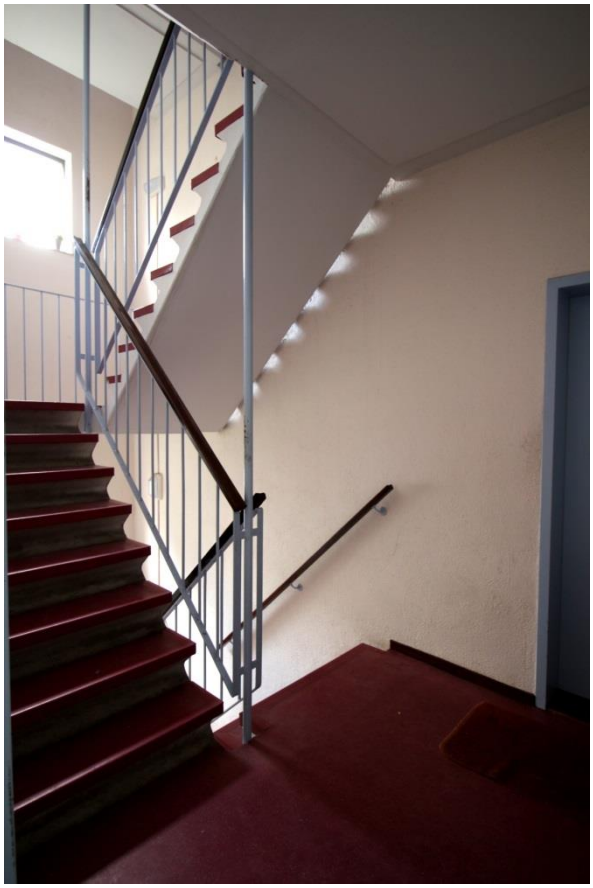

Trappenhuis (MenA, 2020)

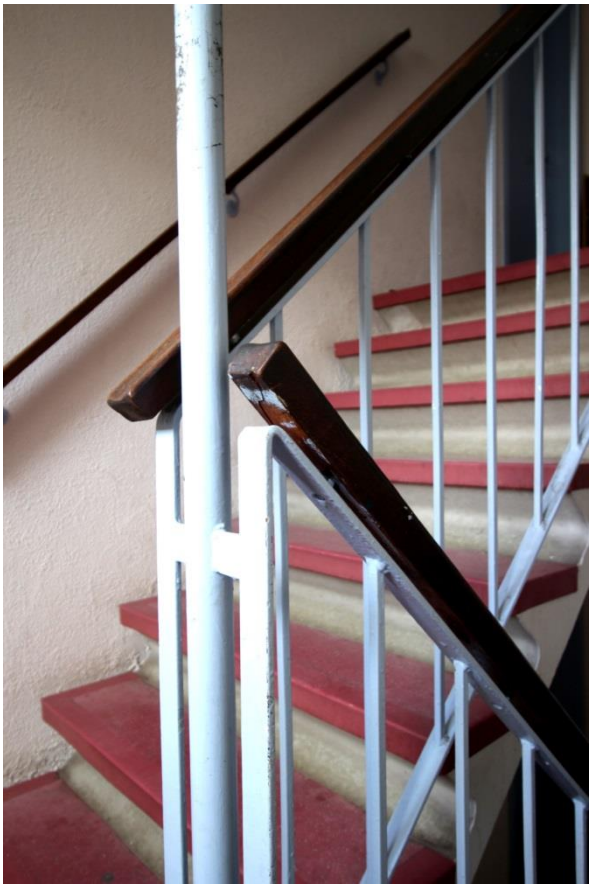

Trappenhuis, detail trap (MenA, 2020)

Jongkindstraat 85-2, hal. (MenA, 2020)

Jongkindstraat 85-2, badkamer. (MenA, 2020)

Jongkindstraat 85-2, voor- en achterkamer met nog de originele pui daartussen. Iedere kamer is voorzien van ingebouwde kastenl. (MenA, 2020)

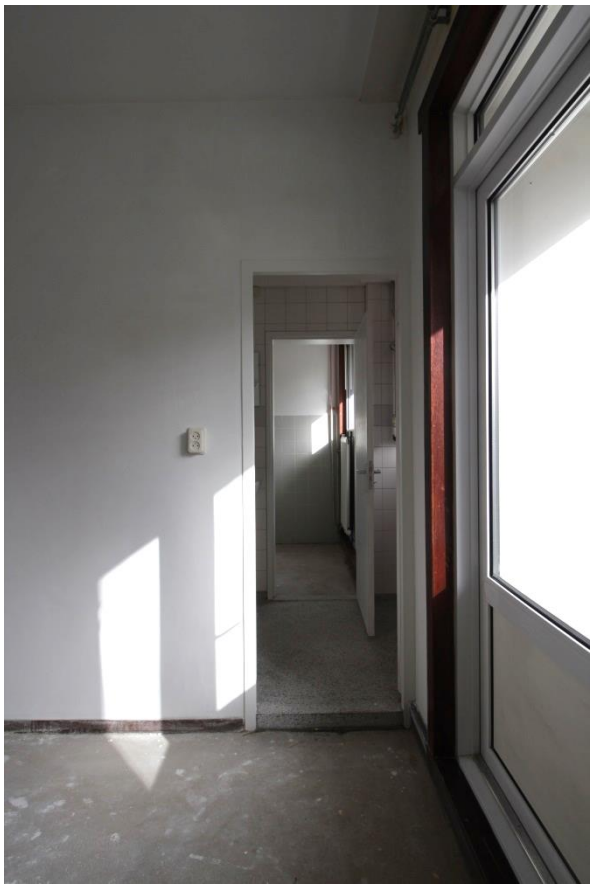

Jongkindstraat 85-2, doorkijkje door badkamer naar achterste kamer. (MenA, 2020)

Jongkindstraat 85-2, detail balkonhek. (MenA, 2020)

Wandkunstwerk door Harry op de Laak, 'De verdrijving uit het paradijs'. (Monumenten en Archeologie, 2020).